

Навколо мене луг бринить,
а на мені —
бджола сидить.
Сидить і крильцями сія,
така вона дивачка:
напевне, думає, що я
не хлопчик, а ромашка.

Торкає носиком ледь-ледь
бджола мене за руку,
немов у ній шукає мед
або вітає друга,
або схотіла просто так
посидіти зі мною,—
нелегко ж
цілий день літати
на самоті з собою!..

Так ми й сиділи.
А за мить
знов кожен з нас
кудись летить
над лугом різнобарвним.

— Привіт! —
бджола мені дзижчить,
і я у відповідь:
— Привіт! —
І нам —
страшенно гарно.